

Tony Campolo: laat u niet misleiden!

David Cloud, https://www.wayoflife.org/database/beware_of_tony_campolo.html, 2-7-2026

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (HSV)
Vertaling, plaatjes en voetnoten door M.V.

Tony Campolo (1935-2024) was een populaire “evangelische” spreker en auteur. Hij was emeritus hoogleraar sociologie aan de Eastern University en gewijd predikant in de liberale American Baptist Convention. Hij diende als assistent-predikant van de Mount Carmel Baptist Church in West Philadelphia, terwijl zijn vrouw naar de Central Baptist Church in Wayne, Pennsylvania gaat. In een interview met mij tijdens de New Baptist Covenant Celebration in Atlanta in januari 2008 bevestigde hij dat hij en zijn vrouw verschillende kerken bezochten.

Campolo was verbonden aan de emerging church¹. Zo schreef hij samen met de ultraliberale opkomende auteur Brian McLaren *Adventures in Missing the Point*. McLaren steunde ook Campolo's boek *Speaking My Mind: The Radical Evangelical Prophet Tackles the Tough Issues Christians Are Afraid to Face* (2004).

Campolo was een meesterentertainer. Daar bestaat geen twijfel over. Natuurlijk is dat het soort spreker dat populair is in dit verwarde, vleselijke uur. Campolo was dynamisch, interessant en innemend. Hij sprak zowel jong als oud aan. Hij kon je aan het lachen brengen, en hij kon je aan het huilen brengen. Hij was vol ijver. Hij kon mensen bewegen. Maar Campolo was een gevaarlijk man vanwege zijn afwijkende theologie, en hij blijft een gevaarlijk man vanwege zijn geschriften en preken.

EEN “GELEIDELIJKE” VERLOSSINGSERVARING

In *Letters to a Young Evangelical* beschreef Campolo zijn eigen reddingservaring als volgt:

“Toen ik een jongen was die opgroeide in een buurt van de lagere middenklasse in West Philadelphia, hoopte mijn moeder – een bekeerling tot het evangelisch christendom uit een katholiek Italiaans immigrantengezin – dat ik een van die dramatische ‘wedergeboorte’ ervaringen zou krijgen. Dat was de manier waarop ze een persoonlijke relatie met Christus was binnengekomen. Ze nam me mee om de ene evangelist na de andere te horen, terwijl ze bad dat ik naar het altaar zou gaan en ‘bekeerd’ zou zijn. MAAR HET WERKTE NOOIT VOOR MIJ. Ik liep het gangpad af terwijl de mensen om me heen ‘de uitnodigingshymne’ zongen, maar ik had gewoon niet het gevoel dat er iets met me gebeurde. Een tijdlang wanhoopde ik, me afvragend of ik ooit ‘gered’ zou worden. Het heeft me best lang gekost om te beseffen dat het aangaan van een persoonlijke relatie met Christus NIET ALTIJD ZO GEBEURT. ...

“In mijn geval is INTIMITEIT MET CHRISTUS GELEIDELIJK ONTWIKKELD IN DE LOOP DER JAREN, voornamelijk door wat katholieke mystici ‘centrerend gebed’ noemen. Elke ochtend,

¹ De “emerging church movement” is een christelijke beweging die eind 20e eeuw is opgekomen en waarbinnen ernaar gestreefd wordt het Koninkrijk van God gestalte te geven binnen de plaatselijke tijd en cultuur. (Glossarium).

zodra ik wakker word, neem ik de tijd – soms wel een half uur – om me op Jezus te centreren. Ik zeg zijn naam keer op keer om de 101 dingen terug te halen die mijn hoofd beginnen te vullen zodra ik mijn ogen open. Jezus is mijn mantra, zoals sommigen zouden zeggen. ...

“Ik heb geleerd over deze manier van wedergeboorte-ervaring door het lezen van de katholieke mystici, vooral *De Geestelijke Oefeningen* van Ignatius van Loyola. ...

“Na de Reformatie lieten wij protestanten veel achter wat verontrustend was aan het rooms-katholicisme van de vijftiende eeuw. Ik ben ervan overtuigd dat we te veel hebben achtergelaten. De gebedsmethoden die door mensen als Ignatius worden gebruikt, zijn mij kostbaar geworden. Met de hulp van enkele katholieke heiligen is mijn gebedsleven verdiept” (*Brieven aan een Jonge Evangelical*, 2006, pp. 25, 26, 30, 31)”.

Dit is een zeer angstaanjagend getuigenis. Campolo had geen bijbels getuigenis van redding. Hij gaf duidelijk toe dat hij niet “wedergeboren” was zoals zijn moeder – door een bijbelse bekering. In plaats daarvan beschreef hij zijn “intimiteit met Christus” als iets dat geleidelijk ontwikkelde via de beoefening van katholieke mystiek.

Ten eerste verwacht dit verlossing met geestelijke groei. De bekeringen die in het Nieuwe Testament worden vastgelegd, zijn van het onmiddellijke, dramatische type. We denken aan de vrouw bij de put (Johannes 4), Zacheüs (Lukas 19), de Ethiopische eunuch (Handelingen 8), Paulus (Handelingen 9), Cornelius (Handelingen 10), Lydia (Handelingen 16) en de gevangenebewaarder van Filippijnen (Handelingen 16), om er een paar te noemen. De Heer Jezus Christus zei dat redding een geboorte is (Johannes 3:3). Dat is geen geleidelijk proces dat je je hele leven doorloopt; het is een gebeurtenis!

Bovendien is de katholieke mystiek zelf onschriftuurlijk. Jezus verbiedt herhalende gebeden (Mattheüs 6:7). Hij leerde ons om op een verbale, bewuste manier te bidden, met God te spreken als met een Vader, en met God de Vader te spreken als extern voor ons, niet te zoeken naar een mystieke eenheid met God in het centrum van ons wezen door gedachteloze meditatie (Mattheüs. 6:9-13).

Campolo's getuigenis leek meer op het rooms-katholicisme waaruit zijn moeder was gered. Het is het herhalen van mantra's, het doen van goede werken en vooruitgang maken in “spiritualiteit”. Campolo schreef zijn “spiritualiteit” duidelijk toe aan katholieke mystiek. Hij sprak zelfs over het ervaren van “eenheid met God” en het betreden van een “dunne plek” waarin God “in staat is door te breken en de ziel te omhullen”.

“De constante herhaling van zijn naam maakt mijn hoofd leeg van alles behalve het besef van zijn aanwezigheid. Door alle andere zorgen terug te dringen, kan ik creëren wat de oude Keltische christenen ‘DE DUNNE PLEK’ (the thin place) noemden. De dunne plek is die spirituele toestand waarin de scheiding tussen het zelf en God zo dun wordt dat God erdoor kan breken en de ziel kan omhullen. ... Zoals de meeste katholieke mystici ontwikkelde [Loyola] een intens verlangen om EEN ‘EENHEID’ MET GOD’ te ervaren”. (*Brieven aan een Jonge Evangelicale*, pp. 26, 30).

Roger Oakland merkt op:

“Deze term ‘dunne plek’ is ontstaan uit de Keltische spiritualiteit (d.w.z. contemplatief) en sluit aan bij het pantheïsme². ... Dunne plekken impliceren dat God in alle dingen is, en de kloof tussen God, het kwaad, de mens, alles wordt dunner en verdwijnt uiteindelijk in meditatie” (*Faith Undone*, pp. 114, 115).

Ik vermoed dat Campolo's vele ketterijen grotendeels het resultaat waren van zijn onbijbelse mystieke praktijken, die hem in intieme gemeenschap brachten met iets anders dan de Jezus Christus uit de Bijbel.

EEN SCHIJN-EVANGELISCHE “POGING”

Nadat Campolo het boek *A Reasonable Faith* had gepubliceerd, raakten sommige evangelische leiders bezorgd dat hij een vorm van universalisme³ onderwees. Campolo zei: “Christus leeft in alle

² Pantheïsme: God is IN alles wat bestaat. Pantheïsme: God IS alles wat bestaat.

³ Universalisme: Het geloof dat Gods genade iedereen ten deel zal vallen.

mensen, ongeacht of ze christen zijn of niet”. Hij stelde dat de opgestane Jezus uit de geschiedenis “daadwerkelijk aanwezig is” in ieder persoon en zei: “Jezus is de enige Verlosser, maar niet iedereen die door Hem wordt gered is zich ervan bewust dat HIJ het is die redt”.

Toen Campus Crusade for Christ en Youth for Christ Campolo’s spreekbeurt op Youth Congress ‘85 annuleerden, organiseerde de Christian Legal Society een “verzoeningspanel” onder leiding van J. I. Packer.

Na het bestuderen van het boek en het ondervragen van Campolo kwam het panel tot de verbazingwekkende conclusie dat hoewel zijn uitspraken “methodologisch naïef en verbaal onvoorzichtig” waren. Kenneth Kantzer, hoofdredacteur van *Christianity Today*, schreef dat Campolo volledig orthodox was.

Campolo vertelde aan *Christianity Today*:

“Ik maak me zorgen dat evangelische intellectuelen niets zullen zeggen behalve de oude uitdrukkingen en de oude, versleten terminologie ... De manier waarop evangelisch christendom aan theologie doet, stoort me echt. Als iedereen alleen dingen moet zeggen waarvan hij weet dat ze veilig orthodox zijn, als we het vermogen verliezen om open te zijn en ideeën te delen die mensen misschien als ketteren beschouwen, denk ik dat we onze creativiteit zullen verliezen”.

Dat was een dwaze uitspraak, en door *Christianity Today* onaangevochten werd is onvergeeflijk. Het vragen om het in twijfel trekken van de “oude, versleten terminologie” en om theologische openheid voor nieuwe theologie is de afvalligheid beschreven in 2 Timotheüs 4:3: “Want er zal een tijd komen dat zij de gezonde leer niet zullen verdragen, maar dat zij zullen zoeken wat het gehoor streelt, en voor zichzelf leraars zullen verzamelen overeenkomstig hun eigen begeerten”.

De evangelische leiders van vandaag hebben over het algemeen niet het hart of het geestelijke onderscheidingsvermogen dat nodig is om de kudde van God te beschermen. Het zijn blinde gidsen en stomme honden. De verdediging van Campolo door *Christianity Today* toonde niet zijn orthodoxie aan, maar toonde de verwarring van *Christianity Today*.

Campolo klaagde dat hij werd vervolgd, alhoewel de theologische waakhonden poesjes bleken te zijn.

Op gezag van Gods Woord zeggen wij dat Campolo in 1985 een ketter was en sindsdien van ketterij naar ketterij is gegaan, maar toch werd hij nog steeds als een “evangelische theoloog” erkend.

CAMPOLO EN EVOLUTIE

Toen Campolo in 1985 door de evangelische leiders werd onderzocht, merkten zij op dat “hoewel hij een evolutionaire visie over de oorsprong van de mens en het universum accepteert, hij toch stelt dat dit consistent is met de Schrift die alleen het feit (en niet de methode) van de schepping leert” (*Christian News*, 23 september 1985).

Christianity Today zag dit niet als een serieus probleem omdat ze ruimte laten voor allerlei leerstellige fouten, maar het is een zeer ernstige zaak.

Het zou zelfs voor een kind duidelijk moeten zijn dat de Bijbel niet alleen het feit van de schepping leert, maar ook de methode. De Bijbel leert duidelijk dat de wereld door God in zes dagen en zes nachten is geschapen. Er is hier geen ruimte voor evolutionair denken, en mannen als Campolo zulke opvattingen toe te staan is dwaasheid. De leer van bijzondere schepping is de enige opvatting die de aard van de mens als verschillend van de dieren onthult en die de letterlijke val van de mens in een letterlijke Hof van Eden verklaart. Als er geen letterlijke schepping en zondeval zou geweest zijn, is de verzoening van Christus aan het kruis betekenisloos.

CAMPOLO’S AFWIJZING VAN DE ONFEILBARE INSPIRATIE VAN DE BIJBEL

In een interview met Shane Claiborne in 2005 werd Campolo gevraagd om “evangelical” te definiëren. Hij antwoordde:

“Een evangelical is iemand die de leerstellingen van de Apostolische Geloofsbelijdenis gelooft. Dat geeft precies aan wat wij in detail geloven. Ten tweede heeft een evangelical een zeer hoge kijk op

de Schrift, ALHOEWEL NIET NOODZAKELIJK INERRANT (foutloos). En het derde ding – wij geloven dat redding komt door persoonlijk betrokken te zijn bij een levende, opgestane Jezus. Dus ik heb evangelisch gedefinieerd in die drie termen. Er is een leerstellige verklaring, zodat er enige inhoud is in wat wij geloven. Er is een bron van waarheid, de Schrift. En er is een persoonlijke relatie met Jezus” (“On Evangelicals and Interfaith Cooperation”, interview van Shane Claiborne met Tony Campolo, *Crosscurrents*, lente 2005, http://findarticles.com/p/articles/mi_m2096/is_1_55/ai_n13798048).

Campolo's doctrinaire uitspraak was niet alleen buitengewoon zwak, oppervlakkig, vaag en verwarrend, maar ook ketters! Bovendien betekent het definiëren van verlossing als “persoonlijk betrokken zijn bij een levende, opgestane Jezus” een wereld van ketterij. Het maakt ruimte voor een Orthodox sacramenteel evangelie, een Rooms-katholiek mystiek evangelie, een Church of Christ “baptismal regeneration”-evangelie (doop van wedergeboorte) en vele anderen.

In zijn boek *Partly Right* zei Campolo:

“Abrahams kennis van God paste in geen theologisch systeem. Het gehoorzaamde zonder kennisvoorschriften. ... [Kierkegaard] verwierp de bibliolatrie van die fundamentalisten die de Schrift tot het ultieme gezag voor het geloof wilden maken. Hoewel hij het eens zou zijn met degenen die vasthouden aan de leer van de onfeilbaarheid van de Schrift, weigerde hij de Bijbel op een hogere plaats van gezag te plaatsen dan de innerlijke ontmoeting met God” (p. 99).

Zo hield Campolo vast aan de ketterij dat de Bijbel niet de ultieme autoriteit is voor geloof en praktijk en verheerlijkte hij het liberaal-mystieke idee dat een innerlijke ontmoeting met God een hogere autoriteit is dan de Bijbel. Hij legde niet uit hoe het mogelijk is om de oprechtheid van een “innerlijke ontmoeting met God” los van de Bijbel te testen en erkende niet dat “geloof” geen sprong in het donker is, maar dat “geloof komt door te horen, en te horen door het Woord van God” (Romeinen 10:17).

CAMPOLO EEN OECUMENIST

Ik woonde Missionsfest '92 bij in Vancouver, British Columbia, om Campolo te horen spreken. Hoewel de deelnemers een grote verscheidenheid aan geloof en praktijken vertegenwoordigden, vielen de meesten onder het evangelische label. Er waren pinksterchristenen, baptisten, presbyterianen, mennonieten, anglicanen, lutheranen, om er een paar te noemen. Ik zag geen katholieke groepen, hoewel sommige mensen met wie we spraken bij de stands sterk sympathiek stonden tegenover het katholicisme.

Campolo sprak vrijdagavond voor een volgepropt publiek en hij bracht letterlijk de mensen over-eind. De man was een zeer effectieve spreker, wat hem natuurlijk des te gevaarlijker maakte.

Hij begon zijn lezing met het opmerken hoe ongelooflijk en prachtig het was dat zoveel verschillende soorten christenen zich hadden verzameld. Hij noemde pinksterchristenen, baptisten, presbyterianen, anglicanen en mennonieten.

Terwijl Campolo voor deze gemengde menigte stond, had hij geen woord van waarschuwing over de valse leer die werd vertegenwoordigd door de verschillende aanwezige groepen. Hij zei wel: “Als je theologie niet klopt, zul je in de war zijn en niet in staat zijn Jezus adequaat te volgen”. Maar hij legde niet uit wat hij bedoelde, en gaf natuurlijk geen voorbeelden van “theologisch in de war zijn”. Hij riep het volk op zich te wijden aan wereldmissies, en hij maakte geen uitzonderingen voor degenen die vasthouden aan valse leer.

Campolo benaderde deze conferentie niet alleen met een compromitterende oecumenische geest, hij verduidelijkte zelfs het evangelie niet. Hij noemde het evangelie; hij verwees naar het evangelie; maar hij legde niet uit wat het evangelie is. Hij predikte het evangelie niet. Hij sprak over “je leven geven aan Jezus Christus”, maar dat is niet het evangelie. Hij sprak over de noodzaak om mensen voor Jezus Christus te winnen, en zei dat “zending begint met de verklaring dat Jezus Christus de Heer van uw leven moet zijn”. Maar dat is niet het evangelie. Dat soort taal wordt op veel verschillende manieren geïnterpreteerd door de verschillende denominaties. Campolo zei: “Ik geloof in de hemel, en ik geloof in de hel”. Maar dat is niet het evangelie. Hij noemde het kruis, maar het kruis

moet worden uitgelegd. Is dit vooral waar in dit uur van doctrinaire verwarring? Zelfs Rome noemt het kruis, maar Rome predikt natuurlijk niet het bijbelse evangelie.

Dit alles is niet verrassend gezien de oecumene van de conferentie. Als Campolo een duidelijk evangelie had gepredikt, zou hij problemen hebben veroorzaakt voor sommige deelnemers. Hij zou verdeeldheid hebben veroorzaakt. Hij kon niet prediken tegen baptismal generation, omdat dit werd aangehangen door veel lutheranen en anglicanen die aanwezig waren. Hij kon niet prediken tegen de ketterij van het verliezen van je redding, omdat dit door veel van de aanwezige pinksterchristenen werd gehuldigd. Oecumenici spreken in generaliteiten en gevolgtrekkingen, niet in eenvoudige doctrinaire Bijbelbewoordingen. Zij berispen niet (2 Timotheüs 4:2).

Oecumene was lange tijd Campolo's filosofie en praktijk. Zijn American Baptist Convention is de meest liberale groep baptisten in de Verenigde Staten en is een lidorganisatie van de World Council of Churches (Wereldraad van kerken). Bijbelgelovige baptistenkerken hebben zich al lang geleden afgescheiden van deze modernistische groep.

Je kon Campolo praktisch overal vinden – hij predikte dezelfde oecumenisch populaire boodschap: je kon hem vinden op een bijeenkomst van de Wereldraad van kerken (hij sprak op de door de NCC gesponsorde “A Gathering of Christians”, mei 1988, in Arlington, Texas), en je kon hem vinden op een bijeenkomst van de National Association of Evangelicals (Campolo sprak op de jaarlijkse conventie van NAE, maart 1987, in Wheaton, Illinois). Elke lippenbetuiging die Campolo gaf aan het belang van doctrinaire correctheid werd tenietgedaan door zijn voortdurende omgang met ketteren. In de praktijk gaf de man geen aandacht voor leerstellige zuiverheid.

Campolo ondertekende in mei 1981 een artikel in het liberale tijdschrift *Sojourners*, waarin de Verenigde Staten bekritiseerd werden en gesteld werd dat het Rooms-katholicisme het enige lichtpunt was in de donkere situatie in El Salvador.

Campolo zat in de redactieraad van de productie van de film *Moeder Teresa*, die de rooms-katholieke non verheerlijkte en geen waarschuwing bevatte over haar valse evangelie. Campolo gebruikte Moeder Teresa vaak als voorbeeld van bijbels Christendom, hoewel zij een vals evangelie predikte, geloofde dat alle mensen kinderen van God zijn, de hostie van de mis aanbad en tot Maria bad.

Campolo sprak bij het Institute for Church Growth van Robert Schuller. In 2001 sloeg hij de handen in mekaar met katholieke priester Michael Moynihan aan dit instituut.

Campolo verwees positief naar het Zevendedagsadventisme in zijn boek *20 Hot Potatoes Christians Are Afraid to Touch* (hoofdstuk 3).

Campolo was buitengewoon gevaarlijk omdat hij een oecumenist was die bereid was met dwaling om te gaan. Hij weigerde bijbelse afscheiding op te volgen. Hij weigerde zijn stem te verheffen tegen ketterij. In feite dreef hij vaak de spot met de fundamentalistische positie. Dit is slechtheid. Het is onmogelijk om God te behagen terwijl je het soort positieve oecumenische boodschap predikt dat Campolo predikte.

CAMPOLO BESCHREEF DE MENS ALS GODDELIJK

In zijn boek *Partly Right* uit 1985 gebruikte Campolo het woord “goddelijkheid” zeven keer in één hoofdstuk om naar de mens te verwijzen. Hij deed de volgende uitspraken:

“[Robert Schuller] laat ons nooit vergeten dat WE EEN GODDELIJKHEID OM ONS HEBBEN en dat wij als zonen en dochters van God tot grote dingen in staat zijn. ... [Schuller] bevestigt ONZE GODDELIJKHEID, maar ontkent onze menselijkheid niet ... Is Gods boodschap aan zondige mensheid niet dat HIJ IN IEDER VAN ONS EEN GODDELIJKE AARD ziet van zo'n waarde dat Hij Zijn eigen Zoon heeft opgeofferd? ... [Christus] was zich bewust van de vuile kant van Maria en haar zusters in het oudste beroep ter wereld, maar Hij zag ook HUN GODDELIJKHEID” (*Partly Right*, pp, 118, 119).

De mens is naar Gods beeld gemaakt, maar hij wordt nooit als goddelijk beschreven in de Schrift. Christus heeft niet geleerd dat de mens goddelijk is. Hij vertelde de ongeredde Farizeeën dat zij van hun vader, de duivel, waren (Johannes 8:44). Het is verwarring om de mens in zulke onbijbelse termen te beschrijven.

CAMPOLO GELOOFDE DAT NIET-CHRISTENEN NAAR DE HEMEL KUNNEN GAAN

In een brief aan Jerry Falwell, gepubliceerd in de *National Liberty Journal* op 9 augustus 1999, zei Campolo dat Romeinen 2:14-16 “suggereert dat het werk van Christus aan het kruis misschien breder is dan sommigen van ons denken”. Hij citeerde Billy Graham met de woorden dat “op de Dag des Oordeels er mensen kunnen zijn die het Koninkrijk binnengaan en zichzelf geen christenen hebben genoemd”. Campolo bleef bij zijn uitspraak in *The Charlie Rose Show*: “Ik ben er niet van overtuigd dat Jezus alleen in christenen leeft” (*Calvary Contender*, 1 oktober 1999).

In januari 2007 vertelde Campolo aan de *Edmonton Journal* (Alberta, Canada) dat hij niet zeker weet wie er naar de hemel zal gaan. Gevraagd door de krant: “Gelooft u dat niet-christenen naar de hemel kunnen gaan?” Campolo antwoordde: “Dat is een goede vraag om te stellen, want de manier waarop we staan is dat vertrouwen op Jezus de weg naar de hemel is. We weten echter niet wie Jezus in het koninkrijk zal brengen en wie niet. We zijn heel, heel voorzichtig met het uitspreken van oordeel over iemand. We laten het oordeel in de handen van God en zeggen dat Jezus de weg is. Wij prediken Jezus, maar we hebben geen manier om te weten aan wie de genade van God wordt verleend” (“Canada’s Different Evangelicals”, *Edmonton Journal*, 27 januari 2007).

Dit is tegenstrijdige onzin! Als we geloven dat “Jezus vertrouwen de weg naar de hemel is”, dan weten we zeker wie Jezus in het koninkrijk zal brengen. Hij zal degenen brengen die Hem vertrouwen en Hij zal niet degenen brengen die Hem niet vertrouwen. Wat betreft het uitspreken van oordeel over mensen, dat is niet ons oordeel. Het is God in Zijn onfeilbare Woord die dingen heeft uitgesproken als: “Wie gelooft en gedoopt wordt, zal gered worden; maar wie niet gelooft, zal veroordeeld zijn” (Markus 16:16), en, “Wie in de Zoon gelooft, heeft eeuwig leven, maar wie de Zoon ongehoorzaam is, zal het leven niet zien, maar de toorn van God blijft op hem”, (Johannes 3:36), en, “Wie de Zoon heeft, heeft het leven; wie de Zoon van God niet heeft, heeft het leven niet” (1 Johannes 5:12).

Zeggen dat we geen manier hebben om te weten wie Jezus in het koninkrijk zal brengen, is als religieus politicus spelen en de eenvoudige leer van de Schrift ontkennen. God heeft het ons al verteld! “Wie in de Zoon gelooft, heeft eeuwig leven, maar wie de Zoon ongehoorzaam is, zal het leven niet zien, maar de toorn van God blijft op hem” (Johannes 3:36). Woorden kunnen niet duidelijker zijn! De ongelovige hoeft niet te wachten tot hij sterft om te ontdekken of hij naar de hemel zal gaan. De Bijbel zegt dat hij al veroordeeld is (Johannes 3:18), dood in schulden en zonden (Efeziërs 2:1), beheerst door de Duivel (Efeziërs 2:2), een kind van toorn (Efeziërs 2:3), “zonder hoop en zonder God in de wereld” (Efeziërs 2:12). Openbaring 21:8 zegt dat de ongelovige buiten de eeuwige stad van God zal zijn.

Rond 1996 werd Campolo in een interview met Bill Moyers, uitgezonden op MSNBC, gevraagd of evangelischen Joden zouden moeten proberen te bekeren. Hij antwoordde:

“Ik ga niet uitspreken wie naar de hemel gaat en wie naar de hel. Dat valt niet binnen het bereik van ons allemaal. We zijn hier niet om te verklaren wie eruit is en wie erin is. Alles wat we hier willen zeggen is wat betekenisvol is in ons eigen leven, wat belangrijk is geweest in onze persoonlijke ervaring met God. Ik ben God gaan leren kennen door Jezus Christus. Hij is de enige manier waarop ik God ken. En dus predik ik Jezus, en ik ga geen oordelen vellen over mijn Joodse broeders en mijn moslimbroeders en -zusters. Ik ga dat soort uitspraken gewoon niet doen. Ik denk dat we oordelen aan God moeten overlaten en mensen moeten oproepen tot gehoorzaam geloof in hun eigen tradities, terwijl we trouw ons eigen geloof aan anderen prediken. Ik leer over Jezus via andere religies. Zij spreken ook met mij over Christus”

(<http://video.google.com/videoplay?docid=4117713232348817752>).

In een interview met Shane Claiborne in 2005 zei Campolo: “Het evangelicalisme stevent af op een splitsing... Er zal één segment van het evangelicalisme zijn, net zoals er één segment in de islam is dat niet geïnteresseerd zal zijn in dialoog. Maar er zijn ook andere evangelischen die willen praten en een gezamenlijke toewijding aan het goede willen vestigen met islamitische mensen en vooral Joodse mensen” (“On Evangelicals and Interfaith Cooperation”, *Crosscurrents*, lente 2005, http://findarticles.com/p/articles/mi_m2096/is_1_55/ai_n13798048).

Claiborne vroeg toen aan Campolo: “Als we het hebben over interreligieuze samenwerking, betekent dit dat we moeten stoppen met proberen elkaar te bekeren?” Waarop Campolo antwoordde:

“We hoeven niet op te geven om elkaar te bekeren. Wat we moeten doen is respect tonen. En met elkaar spreken met het gevoel dat zelfs als mensen zich niet bekeren, het Gods volk zijn, God houdt van hen, en wij niet oordelen wie naar de hemel gaat en wie naar de hel. Ik denk dat we allemaal het oordeel aan God moeten overlaten”.

Als moslims al Gods volk zijn, waarom zouden we dan in hemelsnaam proberen hen te “bekeran”?

Campolo zei verder:

“Ik moet geloven dat Jezus de enige Verlosser is, maar christen zijn is niet de enige manier om gered te worden. ... Nu geloven moslims niet dat Jezus aan het kruis is gestorven. Dus daar is een verschil. We houden onszelf voor de gek als we doen alsof we allemaal hetzelfde geloven. Wat we moeten doen is zeggen dat we verschillende dingen geloven. Maar er is zoveel goedheid in de islamitische gemeenschap dat het niet genegeerd kan worden. Degenen die islamitische mensen afschrijven, maken een ernstige fout. ... Ik denk niet dat je als christen hoeft te compromitteren met het geloof dat Jezus de enige Verlosser is, maar wat ik denk dat we moeten zeggen is dat de genade van God veel verder reikt dan de beperkingen van mijn religieuze groep. Onze moslimbroeders en -zusters kunnen zeggen dat de islam het enige ware geloof is, maar wij zijn er niet van overtuigd dat alleen moslims van verlossing genieten. Ik beweer dat er geen redding is behalve Jezus Christus, maar ik ben er niet van overtuigd dat de genade van God niet verder reikt dan de christelijke gemeenschap”.

Dit is een uiterst onschriftuurlijke denkwijze. Als Jezus Christus de enige Verlosser is, dan strekt de genade van God zich juist uit tot degenen die in Christus zijn. Jezus IS de genade van God, en de redding is in Hem en nergens buiten Hem. Het is de zondaar, die in Christus gelooft, die het eeuwige leven heeft; wie niet gelooft, is al veroordeeld (Johannes 3:16-18). Efeziërs 2 beschrijft de toestand van degenen die niet wedergeboren zijn. Zij zijn “dood in de overtredingen en de zonden” (v. 1). Ze lopen volgens hun aanvoerder, de duivel (v. 2). Zij zijn “van nature kinderen van de toorn” (v. 3). Zij zijn “zonder Christus ... zonder hoop, en zonder God in de wereld” (v. 12). Ze zijn “veraf” (v. 13).

Later in het interview zei Claiborne:

“Zelden worden mensen bekeerd door geweld of woorden, maar door intieme ontmoetingen. Misschien is een van de beste dingen die we kunnen doen stoppen met praten met onze mond en de kloof tussen ons overbruggen met ons leven. Misschien vinden we zelfs een mystieke vereniging van de Geest zoals Franciscus deed”.

Hierop antwoordde Campolo:

“Over Franciscus [van Assisi] gesproken, hier is een prachtig verhaal. Ik heb het hoofd van de Franciscanerorde ontmoet. Ik heb hem ontmoet in Washington. Hij zei: laat me je een interessant verhaal vertellen. Hij vertelde me over een van hun bijeenkomsten, waar ze de broeders van de Franciscanerorde samenbrengen voor een tijd van gemeenschap. Ongeveer acht jaar geleden hielden ze het in Thailand en uit beleefdheid vonden ze echt dat ze wat genade moesten tonen aan de boeddhisten, omdat ze in een boeddhistisch land waren. Dus brachten ze boeddhistische theologen en franciscaanse theologen bij elkaar en stuurden hen drie dagen weg om te praten en te kijken of ze een gemeenschappelijke basis konden vinden. Ze namen ook boeddhistische en franciscaanse monniken en stuurde hen samen weg om samen te bidden. Op de vierde dag verzamelden ze zich allemaal weer. De theologen streden met elkaar, discussieerden met elkaar, en beweerden dat er geen gemeenschappelijke basis tussen hen was. De monniken die samen waren gaan bidden, kwamen terug terwijl ze elkaar omhelsden. **IN EEN MYSTIEKE RELATIE MET GOD KOMEN MENSEN SAMEN WAARBIJ DE THEOLOGIE WORDT ACHTERGELATEN EN IN DEZE SPIRITUALITEIT VINDEN ZE EEN GEMEENSCHAP.**

“Het lijkt mij dat als we luisteren naar de moslimmystici die praten over Jezus en hun liefde voor Jezus, ik moet zeggen dat het veel dichterbij het Nieuwe Testament ligt dan veel van de christenen die ik hoor. Met andere woorden: **ALS WE OP ZOEK ZIJN NAAR GEMEENSCHAPPELIJKE**

GROND, KUNNEN WE DIE DAN VINDEN IN MYSTIEKE SPIRITUALITEIT, OOK AL KUNNEN WE HET THEOLOGISCH NIET EENS ZIJN, KUNNEN WE DAN NIET SAMEN BIDDEN OP ZO'N MANIER DAT WE VERBINDING MAKEN MET EEN God die onze theologische verschillen overstijgt?

“Dus zorgen we ervoor dat we niet compromitteren wat we geloven. Maar we zorgen er ook voor dat we in mystieke spiritualiteit een soort eenheid vinden waarbij we het oordeel over wie naar de hemel gaat en wie naar de hel gaat in de handen van God overlaten en gewoon de waarheid prediken zoals wij die begrijpen” (“On Evangelicals and Interfaith Cooperation”, *Cross Currents*, lente 2005).

Campolo verheerlijkte ervaring boven doctrine. De reden dat hij kon zeggen dat hij niet deed wat hij geloofde, zelfs terwijl hij beweerde dat boeddhistische en islamitische mystici in gemeenschap met God waren, is dat hij eigenlijk niets geloofde!

“Wie in Hem gelooft, wordt niet veroordeeld, maar wie niet gelooft, is al veroordeeld, omdat hij niet geloofd heeft in de Naam van de eniggeboren Zoon van God. ... Wie in de Zoon gelooft, heeft eeuwig leven, maar wie de Zoon ongehoorzaam is, zal het leven niet zien, maar de toorn van God blijft op hem” (Johannes 3:18, 36).

CAMPOLO BOUWT HET KONINKRIJK VAN GOD VANDAAG

Campolo voerde de populaire “koninkrijk nu”-theologie⁴ die door het evangelicalisme heen spoelt. Volgens deze leer is het koninkrijk van God momenteel in deze wereld. Campolo plaatst de Bijbelbeloften voor een toekomstig aards koninkrijk in de context van deze door zonden vervloekte, afvallige tijd. Zo daagde Campolo christenen uit om de wereld in te gaan en de samenleving te transformeren.

In zijn boodschap bij Urbana '87, de jaarlijkse jeugdbijeenkomst van Inter-Varsity Christian Fellowship, zei Campolo: “Deze avond is een historisch moment. Deze nacht wil God een generatie mannen en vrouwen opwekken die in elk deel van de samenleving zullen toetreden als veranderingagents, en de wereld zullen transformeren tot het soort wereld dat Hij wil” (*Decision magazine*, maart 1988).

Campolo beweerde dat gelovigen gered worden om de wereld te veranderen:

“Bekering is niet zozeer dat je naar de hemel kunt gaan als je sterft. Het doel van bekering is dat je een soort persoonlijke transformatie kunt ondergaan die je in staat stelt een ander soort mens hier op aarde te worden en een instrument van God te worden om de wereld te veranderen” (“Evangelist zoekt sociale rechtvaardigheid, predikt bekering”, *Toledo Blade*, 2 augustus 2003).

“[Jezus] heeft ons gered zodat Hij Zijn wereld kan beginnen te transformeren in het soort wereld dat Hij wilde toen Hij deze schiep” (Campolo, *It's Friday but Sunday's Coming*, p. 106).

“Onze roeping is om Gods agenten te zijn, om niet alleen de mensheid te redden, maar de hele schepping” (Campolo, “Why Care for Creation”, *Tear Times*, zomer 1992).

Campolo beweerde dat gelovigen de opdracht krijgen het koninkrijk van God in deze wereld te bouwen, en hij leende zijn theologie van allerlei ketteren om zijn punt te bewijzen. In *How to Rescue the Earth without Worshiping Nature* (Thomas Nelson, 1992) zei hij: “Als de Shalom van God en het vreedzame koninkrijk van Jesaja 11 werkelijkheid moeten worden, moeten er nieuwe denkwijzen worden gevestigd. Met wat hulp van Sint Franciscus en Teilhard de Chardin zouden we het misschien wel kunnen redden” (p. 89). Zo leende hij zelfs van Teilhard, die een new age kosmische “Christus” aanbad.

Daarom zei Campolo: “The Kingdom of God is a party”. Dat is de titel van een van zijn boeken en een thema dat hij in veel van zijn boodschappen verwerkte. Om dit idee te bewijzen, citeerde Campolo uit de Bijbelverwijzingen naar zaken als de Joodse feestdagen in het Oude Testament en paste dit onterecht toe op onze tijd.

⁴ Zie deze rubriek : <https://www.verhoevenmarc.be/#dominionisme>

Er is geen aanwijzing in het Nieuwe Testament dat de apostelen zichzelf als veranderaars in de samenleving beschouwden. We zien ze geen feest geven. Zij richtten hun aandacht op het prediken van het evangelie en het bouwen van kerken. Zij protesteerden niet tegen de problemen van het Romeinse Rijk. Ze begonnen geen nieuwe zaken voor de armen. Zij beschouwden deze huidige wereld als één onder het naderende oordeel van God en deden alles wat ze konden om mensen uit het vuur te trekken voordat het te laat was. Toch dreef Campolo, zoals we zullen zien, juist de spot met dit soort denken.

Campolo beweerde te geloven in een toekomstig aards koninkrijk van God dat zal worden gevestigd wanneer Christus terugkeert, maar zijn koninkrijksfocus lag duidelijk op deze huidige tijd. Hoofdstuk twee van *The Kingdom of God Is a Party* heet “Signs of the Kingdom”. Campolo vertelde hoe hij op de term “party” (feest) kwam in relatie tot het koninkrijk van God. Hij beschreef eerst enkele populaire oecumenische definities van het koninkrijk van God. Hij noemde het Shalom-concept van de Wereldraad van Kerken en het Jubileumconcept van liberale sociale activisten zoals Ron Sider en John Yoder.

“In de jaren vijftig kwam een ander bijbels symbool of beeld naar voren, toen christelijke leiders probeerden een nieuwe manier te vinden om Gods missie in de wereld uit te drukken en uit te leggen dat mensen zoals wij er een rol in moeten spelen. Veel belangrijke denominatietheologen, vooral degenen die verbonden zijn aan de Wereldraad van Kerken, grepen het concept van Shalom over. ... Shalom was die tijd waarin leeuw en lam samen zouden liggen, zwaarden zouden worden omgevormd tot ploegscharen, en oorlog voorbij zou zijn. ... De beeldspraak die het woord Shalom biedt, werd een motief waar kerkelijke leiders hun activiteiten omheen organiseerden. Huizen voor arme mensen werden gebouwd om bij te dragen aan Shalom. Het bestrijden van racisme, het steunen van de vredesbeweging, het deelnemen aan inspanningen om het milieu te redden – alles werd gedaan om Shalom te bevorderen.

“In de afgelopen jaren hebben verschillende neo-evangelische schrijvers nog een ander woord gebruikt om uitdrukking te geven aan wat zij geloven het doel van de Christelijke missie. Ze hebben de term ‘Jubilee’ gebruikt. Dit symbool is vooral nuttig voor degenen die geloven dat de kerk een primaire verplichting moet hebben om te voorzien in de behoeften van de armen en onderdrukten. Schrijvers zoals Ron Sider en John Howard Yoder hebben het concept Jubilee goed gebruikt in hun werk”. (Campolo, *The Kingdom of God Is a Party*).

Campolo’s enige kritiek op Shalom en Jubilee betreft de moeilijkheid om deze dingen uit te leggen.

“Het grootste probleem met dit beeld, of symbool van de christelijke missie, is dat Jubileum, net als het concept van Shalom, te veel uitleg vereist om de betekenis ervan voor de meeste mensen duidelijk te maken. ... Er is iets nodig dat een directer beeld geeft van wat God in deze wereld wil doen. Ik heb gezocht naar een woord of afbeelding die dat voor ons kan doen. ... Het woord is ‘party’. Het Koninkrijk van God is een feest”.

Het zou duidelijk moeten zijn dat Campolo zich op deze wereld richtte toen hij zei dat het koninkrijk van God een feest is.

Bovendien was een heel hoofdstuk in dit boek gewijd aan een poging te bewijzen dat het Gods wil is dat christenen tien procent van hun inkomen geven aan wereldse vieringen. Dit is gebaseerd op een foutieve toepassing van Deuteronomium 14:22-29. Israël moest elk jaar een tiende van de oogst naar Jeruzalem brengen voor een groot feest. Campolo paste dit ten onrechte direct toe op het uur waarin we leven.

In een ander hoofdstuk van het boek paste Campolo koninkrijkswerk toe op pogingen om de sociale problemen van de wereld op te lossen. Denk aan dit citaat:

“Als gettokinderen in Philadelphia weinig te vieren hebben omdat ze hutten als huizen hebben en midden in bendegeweld leven, dan moeten we iets doen om dat allemaal te veranderen. Als zwarten in Zuid-Afrika vernedering moeten doorstaan vanwege apartheid, dan moet apartheid worden vernietigd. Als de Palestijnen mensenrechten worden ontzegd en ze tot vreemdelingen worden gemaakt in het land waar ze geboren zijn, dan moeten we protesteren. Als katholieken in Noord-Ierland door de protestantse meerderheid tot tweederangsburgers worden gemaakt, dan moeten we werken en

bidden voor de herstructurering van het Ierse sociale systeem”. (*The Kingdom of God is a party*, pp. 43,44).

Het is duidelijk dat Campolo’s focus lag op iets dat vreemd is aan de Bijbel voor deze tijd.

Voor een weerlegging van deze fout, zie het artikel “The Kingdom of God” op de website van Way of Life.

CAMPOLO’S HAAT TEGEN HET DISPENSATIONALISME EN AFWIJZING VAN DE NADERENDE TERUGKEER VAN CHRISTUS

Campolo maakte vaak grappen over fundamentalisten die doem- en somberheid prediken vanuit een letterlijk profetisch standpunt:

“Doemzeggevers leken ooit in Amerika beperkt te blijven tot degenen die het fundamentalistische evangelie predikten. Met hun Scofield-bijbels voorspelden deze predikers van het Woord een toenevende neiging tot zonde en decadentie, tot die dag waarop de wereld zo slecht zou zijn dat Jezus zou moeten terugkeren om er een einde aan te maken. Er leek een zekere voldoening te zijn in elk nieuws dat dingen in deze wereld uit elkaar vielen. Zoals zij het begrepen, hoe sneller deze wereld naar de knoppen ging, hoe meer de terugkeer van de Heer zou versneld worden” (*The Kingdom of God Is a Party*, pp. 132, 133).

Tijdens de jaarlijkse bijeenkomst van de Cooperative Baptist Fellowship in juni 2003 zei Campolo:

“In plaats van tegen *Harry Potter* te preken, stel ik voor dat jullie predikanten beginnen te prediken tegen die echt grote verkopers in de christelijke gemeenschap, die ‘Left Behind’-boeken. Niemand wil het zeggen. Je bent bang om de ‘Left Behind’-boeken aan te vallen, die valse theologie zijn en tot in het bot onbijbels. En het wordt tijd dat je opstaat en dat zegt”.

In dezelfde preek noemde hij dispensationalisme “een vreemde kleine vorm van fundamentalisme die zo’n honderdvijftig jaar geleden begon”. Hij zei ook: “Dat hele gevoel van de opname, dat op elk moment kan plaatsvinden, wordt gebruikt als middel om de betrokkenheid bij de vorstendommen, de machten, de politieke en economische structuren van onze tijd tegen te gaan” (“Opposition to women preachers evidence of demonic influence”, Baptist Press, 27 juni 2003).

CAMPOLO EN DE HOMOSEKSUELE KWESTIE

Hoewel Campolo geloofde dat homoseksualiteit onnatuurlijk is, geloofde hij ook dat homoseksuelen meestal zo geboren worden, dat het geen “vrijwillige” kwestie is, en dat ze kerken mogen toetreden en gewijd moeten worden zonder afstand te doen van homoseksualiteit zolang ze “celibatair” blijven.

Campolo’s vrouw, Peggy, “betoogt dat de traditionele leer van de kerk over homoseksualiteit onjuist is – net zoals de traditionele leer van de kerk over de rol van vrouwen, slavernij en echtscheiding ook onjuist is” (Wikipedia, bron: “Straight But Not Narrow”, keynote speech, Evangelicals Concerned, Western Region 1994, audiocassette). De Central Baptist Church in Wayne, Pennsylvania, waar Peggy Campolo aanwezig is, is “een open en bevestigende gemeente”, wat betekent dat zij onverbeterlijke praktiserende homoseksuelen als leden accepteert.

In 2003 sprak Campolo’s vrouw zich uit ter ondersteuning van een homoseksuele American Baptist-gemeente die in de omgeving van Philadelphia werd gestart. De kerk, genaamd Fusion Baptist Church, hield haar openingsdienst op 2 februari. Het werd gesponsord door Drexel Hill Baptist Church, een andere Amerikaanse baptistengemeente. Drexel Hills vrouwelijke co-predikant, Jeri Williams, zei dat God haar had gezegd: “Begin een kerk in het centrum waar zij [homoseksuelen] de liefde van Christus kunnen ervaren en Hem kunnen dienen binnen de kerkelijke context”. Williams zei dat ze wil dat de nieuwe kerk een plek is waar homoseksuelen veilig kunnen zijn en niet worden veroordeeld.

Peggy Campolo is een nationaal leider van de Association of Welcoming and Affirming Baptists, die baptistengemeenten oproept homoseksuelen te steunen.

Deze vrouwen zijn erg in de war. God nodigt alle zondaars uit om gered te worden door geloof in het bloed van Christus, maar Hij beveelt hen ook berouw te tonen van hun zonde. Kerken zouden homoseksuelen moeten verwelkomen om het evangelie te horen, maar ze zouden ook moeten prediken tegen de morele verdraaiing van homoseksualiteit en eisen dat kerkleden bewijs leveren van de nieuwe geboorte. “Of weet u niet dat onrechtvaardigen het Koninkrijk van God niet zullen beërven? ¹⁰ Dwaal niet! Ontuchtplegers, afgodendienaars, overspelers, schandknepen, mannen die met mannen slapen, dieven, hebzuchtigen, dronkaards, lasteraars en rovers zullen het Koninkrijk van God niet beërven. ¹¹ Sommigen van u zijn dat wel geweest, maar u bent schoongewassen, maar u bent geheiligd, maar u bent gerechtvaardigd, in de naam van de Heere Jezus en door de Geest van onze God” (1 Korinthiërs 6:9-11).

Toen de Pacific Southwest-regio van de American Baptist Convention (ABC) op 11 mei 2006 stemde om zich uit de moederdenominatie terug te trekken vanwege de kwestie van homoseksualiteit, bekritiseerde Tony Campolo hen. De 300 kerken in Californië, Hawaii, Nevada en Arizona trekken zich terug vanwege de acceptatie van kerken met lakse houding over homoseksualiteit (“Split among American Baptists”, Baptist Press, 18 mei). Veel Amerikaanse baptistenkerken accepteren onbekeerde homoseksuelen als leden. Vierenvijftig ABC-gemeenten zijn lid van de Association of Welcoming and Affirming Baptists, die de acceptatie van homoseksualiteit in baptistenkerken stimuleert. Deze vereniging “pleit voor de volledige inclusie van lesbische, homoseksuele, biseksuele en transgender personen binnen baptistische geloofsgemeenschappen”.

Campolo bekritiseerde het besluit om zich terug te trekken en zei dat het “indruist tegen het gebed van Christus dat we allemaal één volk mogen zijn”. Campolo verwees naar het hogepriesterlijk gebed van Christus in Johannes 17, maar er is niets in dit gebed dat eenheid zou aanmoedigen tussen degenen die de Bijbel gehoorzamen en degenen die dat niet doen. Dit gebed is voor hen die Gods Woord aannemen (Johannes 17:6, 8) en geheiligd worden door de waarheid (Johannes 17:19). De Heer Jezus bad dat God de Vader hen van het kwaad zou behoeden (Johannes 17:15). Het is duidelijk dat dit geen gebed is voor nominale christenen die de Schrift zo negeren dat ze homoseksualiteit als een legitieme levensstijl accepteren.

CAMPOLO’S PROMOTIE VAN ROOMS-KATHOLIEKE CONTEMPLATIEVE PRAKTIJKEN

Tony Campolo schreef samen met Mary Darling een boek dat contemplatieve spiritualiteit promoot.

“We hebben uiteindelijk besloten de term ‘mystiek christendom’ te gebruiken om het soort spiritualiteit dat we bepleiten te onderscheiden van andere vormen die bekend zijn binnen de christelijke gemeenschap. Zo maakt het gebruik van het woord mystiek duidelijk dat de christelijke spiritualiteit die we hier bespreken niet verward mag worden met het soort dat als synoniem voor persoonlijke vroomheid wordt gebruikt, wat te vaak gepaard gaat met destructief legalisme, of scholastiek christendom, dat geloof kan reduceren tot theologische stellingen. ... Dit boek gaat over het aanboren van de liefde en realiteit die verder gaat dan hetgeen regels en rede alleen kunnen bevatten. We willen laten zien hoe dagelijkse momenten, gekenmerkt door mystieke openbaringen van Gods liefde, de grenzen van propositionele waarheid onthullen” (*The God of Intimacy and Action*, pp. 3, 4).

Campolo beschreef “superheiligen” als “mensen die betrokken zijn geraakt in een mystieke eenheid met God”, en hij beweert dat rooms-katholieke mystici zoals Franciscus van Assisi, Ignatius van Loyola, Teresa van Ávila en Catharina van Siena superheiligen waren die wij zouden moeten navolgen (pp. 9, 10).

In een emerging church tegenstrijdige stijl zei Campolo: “We moeten serieus letten op mystieke gebeurtenissen en onderscheiden, in de context van bijbels begrip in de christelijke gemeenschap, of we geloven dat ze van God zijn of niet. Onderscheidingsvermogen is cruciaal voor mystieke spiritualiteit. Zonder dat is alles mogelijk. Aan de andere kant moeten we leren aan onze twijfels te twijfelen als we open willen staan voor het werk van de Geest in ons leven” (p. 11).

Onze twijfels “betwijfelen” heft effectieve bijbelse onderscheidingsvermogen op!

Campolo beoefende wat hij predikte. Hij zei: “Ik sta ‘s ochtends een half uur eerder op dan ik moet en breng tijd door in absolute stilte. Ik vraag God nergens om. Ik geef me simpelweg over aan Zijn

aanwezigheid en geef me over aan de Geest die in mijn leven stroomt. ... Een interviewer vroeg ooit aan Moeder Teresa: 'Wat zeg je tegen God als je bidt?' Ze zei: 'Ik zeg niets. Ik luister gewoon'. Dus vroeg de interviewer: 'Wat zegt God tegen jou?' Ze antwoordde: 'God zegt niets. Hij luistert'. Dat is het soort gebed dat ik 's ochtends doe. Ik leeg mezelf en laat de Geest tot mij spreken zoals Romeinen 8⁵ zegt: 'met kreunen die niet uitgesproken kunnen worden' (*Outreach Magazine*, juli/augustus 2004, pp. 88, 89).

Zoals we hebben gezien, beschreef Campolo in zijn interview uit 2005 met Shane Claiborne contemplatieve mystiek als een middel tot interreligieuze eenheid.

In zijn boek *Speaking My Mind* schreef Campolo:

“Naast deze modellen van verzoening biedt een theologie van mystiek hoop op gemeenschappelijke grond tussen het christendom en de islam. Beide religies hebben in hun geschiedenis voorbeelden van extatische vereniging met God. ... Ik weet niet wat ik van de moslimmystici moet denken, vooral degenen die bekend zijn geworden als de soefi's. Wat ervaren zij in hun mystieke ervaringen? Zouden zij dezelfde God kunnen ontmoeten als wij in onze christelijke mystiek?” (pp. 149, 150).

CAMPOLO'S STEUN AAN VROUWELIJKE KERKLEIDERS

Campolo stelde dat vrouwen mogen prediken. Tegen het einde van zijn toespraak in Vancouver in 1992 zei Campolo: “Suggereert u dat vrouwen kunnen prediken? Veel beter dan de meeste mannen! Als ze in Afrika kunnen prediken, kunnen ze ook in Vancouver prediken. Dat is wat ik zeg”.

Campolo was een van de ondertekenaars van een verklaring van Christians for Biblical Equality waarin wordt bevestigd dat “in het nieuwtestamentische beheer zowel vrouwen als mannen de profetische, priesterlijke en koninklijke functies uitoefenen”, en “in de kerk wordt publieke erkenning gegeven aan zowel vrouwen als mannen die diensten van dienstbaarheid en leiderschap uitoefenen” (*Christian News*, 16 april 1990).

In een interview met Laura Sheahan getiteld “Evangelical Christianity Has Been Hijacked”, gepubliceerd op *Beliefnet* in juli 2004, zei Campolo:

“Ik heb bijvoorbeeld bezwaar tegen de toenemende neiging binnen de evangelische gemeenschap om vrouwen uit te sluiten van belangrijke leiderschapsrollen in de kerk. In de afgelopen jaren heeft de Southern Baptist Convention vrouwen het recht om tot het ambt gewijd te worden afgenomen. Er waren vrouwen die tot het ambt werden gewijd – hun wijdingen zijn ontkracht en vrouwen wordt verteld dat dit geen plek voor hen is. Ze mogen geen pastors worden. Ze wijzen op bepaalde passages in het boek Timotheüs om hun zaak te onderbouwen, maar negeren vaak dat er andere passages in de Bijbel zijn die zeer serieuze vragen oproepen over die positie en die vrouwen in leiderschapsposities in de kerk zouden legitimeren. ... We willen niet het idee communiceren dat geloven in de Bijbel noodzakelijkerwijs tegen vrouwen in sleutelrollen van leiderschap in het leven van het vroege christendom betekent”.

Campolo zei zelfs dat degenen die zeggen dat vrouwen geen pastor mogen zijn, “van de duivel” zijn. Tijdens de jaarlijkse bijeenkomst van de Cooperative Baptist Fellowship op 26 juni 2003 noemde hij groepen zoals de Southern Baptist Convention, die vrouwelijke pastors verbieden, en zei:

“Het is één ding om verkeerd te zijn, maar dit is niet verkeerd, het is zondig. De Bijbel zegt: 'verwaarloos de gave die in u zit niet', en wanneer vrouwen de gave van prediking krijgen, is iedereen die deze gave dwarsboomt een instrument van de duivel” (“Campolo: Opposition to women preachers evidence of demonic influence”, Baptist Press, 27 juni 2003).

CAMPOLO STELT GEBEDEN TOT MENSEN VOOR

⁵ Romeinen 8:26: De Geest Zelf echter pleit voor ons met onuitsprekelijke verzuchtingen”.

In het boek uit 2007 *The God of Intimacy and Action: Reconnecting Ancient Spiritual Practices, Evangelism, and Justice*, dat mede is geschreven door Tony Campolo en Mary Albert Darling, vinden we de volgende ketterse uitspraak:

“Terwijl hij benadrukt hoe belangrijk het is voor christenen om voor anderen te bidden, doet [Frank] Laubach een gedurfd en intrigerend voorstel voor een andere manier van bidden. Hij stelt voor dat we, naast bidden voor iemand die God nodig heeft, ook tot die persoon moeten bidden. Hij vertelt ons dat God misschien via de biddende christen wil werken als een kanaal om tot het hart en de ziel van de persoon die reddende genade nodig heeft, te bereiken. Laubach stelt voor dat iemand die zich tegen God verzet, openstaat voor de spirituele impact van een christen die Gods kracht op hem of haar concentreert. Het is alsof, volgens Laubach, een biddende christen een lens kan zijn door wie God reddingskracht in het leven van een ander richt. Noem het een soort mentale telepatie, maar wat Laubach suggereert is dat de Heilige Geest die in een christen stroomt, als gevolg van gebed, spirituele energie in die christen kan aanwakkeren die vervolgens gericht kan worden op iemand die Christus’ redding nodig heeft” (pp. 34-35).

CAMPOLO MEEDOGENLOOS IN ZIJN OORDEEL OVER FUNDAMENTALISTEN

Tijdens de “Gathering” van de National Council of Churches in mei 1988 zei Campolo dat degenen die vasthouden aan absolute waarden en fel verzet tegen fouten het werk van de duivel doen (*Foundation* magazine, juni 1988).

Toen Campolo op 26 juni 2003 sprak op de algemene vergadering van de Cooperative Baptist Fellowship, bekritiseerde hij fundamentalisten, conservatieve Southern Baptists en dispensationalisten. Hij zei dat iedereen die vrouwelijke pastors tegenwerkt een “instrument van de duivel” is en zonde begaat. Hij zei dat elke christen homoseksuelen zou moeten steunen terwijl zij “strijden voor waardigheid”. Hij zei dat de voortdurende cyclus van geweld in het Midden-Oosten niet het gevolg is van de Palestijnen. Hij sprak over het “terrorisme van het Israëliëse leger” en bekritiseerde de Amerikaanse militaire hulp aan Israël. Hij noemde *Harry Potter*, dat vol hekserij zit, “goed voor kinderen om te horen”. Hij zei dat predikers moesten waarschuwen voor dispensationalistische theologie en de leer van een naderende opname. Hij sprak zich uit tegen christenen die de Verenigde Naties niet steunen.

CAMPOLO’S ZOONS TOTALE AFVALLIGHEID EN CAMPOLO’S REACTIE

Het volgende is een fragment uit “Liberal Theologian Tony Campolo Dies” door Jim Fletcher, *Lighthouse Trails Research*, 26 november 2024:

“Naast het mentorschap van jonge linkse figuren zoals Shane Claiborne, was Campolo een voorvechter van liberale theologie. Zijn zoon, Bart, is ketter geworden en is behoorlijk trots. In een profiel van Religious News Service uit 2014 door vriend en mede-ketter Jonathan Merritt was Bart Campolo vrij open over zijn vertrek uit het geloof. [Hij beweert “een agnostisch humanist” te zijn en dient als “de humanistische kapelaan aan de University of California”]. ‘Ik heb vrijwel elke fase van ketterij doorstaan op weg naar afvalligheid’, zei Bart Campolo. ‘Pas toen ik alle opties om christen te blijven uitputte, gaf ik het op’ (‘Tony Campolo’s verrassende reactie toen zijn zoon uit de kast kwam als humanist’, *Religion News Service*, 6 oktober 2014).

“Nu het ijzingwekkende antwoord van zijn vader nadat hij dit aan de familietafel hoorde: ‘Je kent mij. Ik ben niet bang dat je naar de hel gaat, want de God waarin ik geloof stuurt mensen niet voor eeuwig naar de hel omdat ze de verkeerde theologie hebben’, antwoordde Tony, volgens Bart. ‘Ik ben verdrietig omdat het christendom mijn stam is, en ik vond het fijn dat jij in mijn stam was’.

“Als je het bovenstaande artikel leest, zie je dat Campolo de Oudere die mening over Campolo de Jongere probeerde te verzachten, maar het effect is hetzelfde: hij was niet zo van streek”.

CAMPOLO NEEMT ERNSTIGE ZAKEN OP DE KORREL

Tijdens zijn toespraken nam Campolo vreselijk serieuze dingen op de korrel. In zijn toespraak in Vancouver in 1992 maakte hij het bedreigen van mensen met de dood en de hel op de korrel om hen

bang te maken opdat ze gered zouden worden. Hij vertelde over toen hij nog een kind was en in de kerk was en de prediker hem zo probeerde bang te maken.

Campolo zei: “We hebben genoeg saaie mensen in de bediening, we hebben mensen nodig die kunnen dansen”. Hij riep christenen op om “een vreugdevolle viering te creëren voor een wereld die niet meer weet hoe ze moet vieren”. Volgens Campolo: “Het koninkrijk van God is een glorieus en gigantisch feest!”

Dit is allemaal onzin. Het uur waarin we leven roept om ernst, om berouw en om rouw over zonde. Jakobus 4 spreekt over het soort wereldsheid dat het evangelische christendom heeft doordrongen. Missionsfest '92 toonde deze wereldsheid aan elke kant. Overal was er rockmuziek en jungle beat. De avondbijeenkomsten van jongeren waren niets meer dan rockconcerten. Veel van de vrouwen waren onfatsoenlijk gekleed. Slechts een handvol vrouwen droeg jurken. De meesten droegen strakke broeken. Sommige van de ceremoniemeesters waren jonge vrouwen die onthullend gekleed waren in turnpakje en hoge laarzen met een jasachtig kledingstuk dat alleen tot aan hun billen reikte. In het expositiegebied waren allerlei wereldse dingen te koop, zoals T-shirts met vreemde kunstwerken en motto's.

Luister naar Jacobus:

“Overspelige mannen en vrouwen, weet u dan niet dat de vriendschap met de wereld vijandschap tegen God is? Wie dan nu een vriend van de wereld wil zijn, wordt als vijand van God aangemerkt” (Jakobus 4:4).

Wat zegt Jakobus over de wereldse menigte? Zegt hij: “Hé, mensen, lachen, klappen, roepen en dansen; het Koninkrijk van God is een feest, man! Wees gelukkig”. Dat is Campolo's boodschap, maar Jakobus zegt iets heel anders tegen wereldse mensen:

“Nader tot God, en Hij zal tot u naderen. Reinig de handen, zondaars, en zuiver de harten, dubbelhartigen! ⁹ Besef uw ellendige staat en treur en huil. Laat uw lachen veranderd worden in treuren en uw blijdschap in droefheid. ¹⁰ Verneder u voor de Heere, en Hij zal u verhogen” (Jakobus 4:8-10).

Dit is niet het moment om te lachen, mensen, zoals Campolo heeft opgeroepen. Ik prijs de Heer voor het lachen, en ik ben niet voor een verbod op humor of plezier; maar het uur is er een van diepe afvalligheid, slechtheid en oppervlakkigheid, en als Christus op Missionsfest '92 had gesproken, ben ik ervan overtuigd dat Hij een boodschap zou hebben gepredikt in de trant van Jakobus zoals hierboven geciteerd.

Pas op voor Tony Campolo. Hij was een gevaarlijke valse leraar, des te gevaarlijker omdat hij beweerde te geloven dat de Bijbel door goddelijke inspiratie was gegeven en hij zich bewoog in “evangelische” kringen. Hij was een vijand van het Bijbelse christendom. Het koninkrijk van God is geen Campolo-achtig feest.

Lees ook:

- o Rubriek “Tony Campolo”: https://www.verhoevenmarc.be/valse_leraars.htm#campolo

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm